

DEL GRIS ALS COLORS DEL TRÒPIC

PEIUS COTONAT, METGE

ENTREVISTA DE MIREIA RUBIO

És un home molt curiós. No és que sigui estrany. Vull dir que té un gran interès per tot el que l'envolta. El seu estudi va molt més enllà de la curiositat del gat que m'ha rebut al petit estudi on seiem per fer l'entrevista. Al pobre animal li he pres la cadira on descansava, però després d'acostar-se a olorar-me, ha marxat discretament sense fer soroll. «Es nota que li agraden els animals», em diu qui serà el meu entrevistat, i trenquem el gel parlant de l'instint de les bèsties. El meu instint m'ha dit que és una persona culta, àvida de coneixement i a qui l'afany de saber l'ha animat a capbussar-se en moltes matèries. Primer volia ser arquitecte, després mariner, però va acabar fent medicina. Des de petit mirava els mapes, perquè li atreïen els països exòtics i li entusiasma la geografia. En part per això es va decidir a marxar al Congo, l'any 1961, amb una missió de les Nacions Unides, com a membre de l'Organització Mundial de la Salut.

En Peius Cotonat i Garcia va néixer a Igualada el 29 de setembre de l'any 1920. I la referència és important, perquè si hagués nascut dos dies més tard s'hauria estalviat d'anar a la guerra amb 17 anys. Era el dia de Sant Miquel i per això es diu així de segon nom. Durant una època va tenir temptacions d'utilitzar-lo, sobretot quan li traduïen per Pompeyo...

—És que el meu avi patern es deia Peius i volia que em digués com ell. Vaja, una bona idea! Després vaig saber que havia tingut sort, perquè si no m'haurien dit Facundo, que era el nom de l'altre avi.

—Va marxar d'Igualada quan només tenia cinc anys, però diu que en té records...

—Sí, sí. Del col·legi recordo el pati dels Maristes i un sol amic: Josep Maria Prat i Dalmases. Quan tenia cinc anys, vam marxar a Tremp, on l'avi patern —que es deia Pompeu Cotonat i Sebrà— tenia una petita indústria de pell i de botes de vi i oli, que estava molt en voga. Tot el transport es feia així. Com que l'home es feia gran, ens va demanar que hi anéssim. Però no sé què va passar que no es van posar d'acord, ell i el meu pare, i després d'un parell d'anys vam marxar a Balaguer. Allà el meu pare va canviar d'ofici i es va fer venedor de màquines de cosir i màquines d'escriure. Ell mateix les arreglava i, com que la meua mare era una excel·lent brodadora, a totes les senyores que compraven una màquina de cosir es comprometia a ensenyar-los a brodar. Teníem una gran botiga. Jo tenia 6 o 7 anys. Als 13, al pare li van oferir la representació de la casa Singer a Tàrraga i la va acceptar. Es va traspasar el negoci, vam anar a Tàrraga, però va trobar que les condicions no eren les que li havien promès. Llavors, com que ja no volia tornar a Balaguer, vam venir novament cap a Igualada. I mira, dóna la volta al món i torna al Born. Torna cap a Igualada i torna a l'ofici de boter.

—I tenien la botiga a costat de l'Ateneu?

—No, aquesta que diu és la casa on jo vaig néixer. Va ser la primera. Està dues cases més enllà de l'Ateneu. Li ensenyaré unes fotografies...

Treu l'àlbum de fotografies familiars i resseguim la memòria amb els dits. Una foto

de petit, quan conduïa —«sense carnet», em diu— un cotxe de juguina; retrats de la família; una imatge de la botiga Remei-Pompeu, a costat del passatge de l'Ateneu... Encara està drete?

—Sí, crec que hi ha una botiga. Aquest és el meu pare, aquest és el germà del meu pare i aquest, el germà de la meva mare. Miri si en aquella època es treballava en un ofici que ara ja ha desaparegut, que eren tres homes i no donaven l'abast. Aquí devien tenir la botiga durant cinc anys com a mínim. Després es van canviar a una altra de més gran i confortable, no gaire lluny: a la Rambla Sant Jordi.

—He llegit que el seu avi era el cap de la presó d'Igualada.

—Sí, l'avi matern. Era del cos de presons. Precisament el fet que vinguéssim a viure aquí a Igualada va ser degut a això, perquè als del cos de presons els traslladaven sovint, com fan amb els guàrdies civils, i el van traslladar a Igualada. Es deia Facundo Remei, i era originari de la província de Segòvia. Era un home molt culte. I sembla estrany perquè venia d'un poble que es diu Chañe, que era com dir que venia d'Arbeca, perquè hi havia gent molt endarrerida. Però ell era un autodidacte. I la prova és que, quan es va jubilar, es va posar a fer de mestre, sense títol, perquè hi havia manca de professorat. Va venir a Igualada des de Tremp, on la meva mare i el meu pare es van conèixer. Va ser quan estaven a punt de casar-se que van traslladar el meu avi aquí. Aleshores ell es va assabentar que hi havia un boter que s'havia mort i que la vídua es traspassava l'establiment. Va avisar els meus pares i també hi van venir. Es van casar i es van quedar aquí fins que el meu avi patern els va reclamar. Va ser un error, però sortosament després hi van tornar.

—I quan tornen, que vostè ja tenia tretze anys, on es va emplaçar el negoci familiar?

—Aleshores ens posem a la Rambla que en aquell temps deien de "Canalejas" i que ara en diem Rambla Nova. El pare va tornar a fer de boter durant bastant temps, però la cosa va començar a anar de baixa i es va dedicar a la compra i venda de

pellis. Se n'anava a l'Aragó, al Pirineu, on hi havia bon bestiar, i comprava pellis de bou, les portava a Igualada i les venia als blanquers. Tantes com en portava, tantes en venia. El problema era trobar-ne. I després de la guerra pitjor encara, perquè estava racionat i hi havia una quota ("cupó"). Les anava a buscar a l'estraperlo. El problema d'Igualada era la matèria primera. Es va dedicar a comerciar fins que es va jubilar.

—Parli'm una mica més de la mare. Crec que també mantenia l'economia familiar.

—Sí, en alguns moments, quan el pare no trobava pellis o tenia dificultats, perquè el negoci era irregular. La mare era una excel·lent brodadora. Treballava sense parar. Ja només per als monjos de Montserrat no parava de fer casulles. Tots els ornaments els brodava ella. Va haver de parar quan hi va haver la guerra, és clar, i el meu pare es va posar a treballar a la fàbrica de les polaines.

—Una de les fàbriques que funcionà a Igualada en temps de la guerra civil.

—Sí. N'hi havia dues. Una de cartutxeres i una de polaines.

—Quan torna a Igualada comença el segon curs de batxillerat al Garcia Fossas, un any després de la inauguració de l'institut.

—Sí. Vaig fer el primer curs de Batxillerat a Lleida i aquí vaig començar a segon curs. Els meus companys eren els qui havien estrenat el centre l'any anterior. A l'institut vaig fer fins a cinquè.

—Amb la guerra entremig...

—Sí, quan va esclatar la guerra, el 18 de juliol de 1936, jo tenia 15 anys i havia fet fins a tercer. Vaig poder fer el quart sencer, però quan estava cursant cinquè, el mes d'abril del 1938, em van mobilitzar. A mi, al Pere Palmés i a l'Elies Muntades, i a un altre que s'havia incorporat, que no era d'Igualada, que es deia Joan Riera. O sigui vam ser quatre del mateix curs, de 17 anys, que ens van enviar al front.

—La famosa lleva del biberó.

—Sí. El 23 de maig ja vam entrar en combat. Vam assaltar la posició del Merengue —entre

Balaguer i Camarasa—, que en deien així perquè l'oficial republicà va dir que allò s'ho menjaria com un merengue, però va resultar al revés. Vam tenir una gran quantitat de baixes. I dels quatre vaig quedar jo sol: en Palmés ferit, el Riera també i l'Elies Muntades es va escapar, però posteriorment el van afusellar.

—**Va ser un llarg any...**

—Molt més!, perquè en acabar la guerra no ens van desmobilitzar. La guerra d'Espanya va acabar l'abril del 1939, però l'1 de setembre del mateix any va començar la primera guerra mundial. Com que Europa estava en efervescència, no ens van desmobilitzar. Teníem 18 anys i la mili es començava als 20, així que d'entrada havien d'enviar-nos a casa, però van canviar de parer. Ens van llicenciar al cap de 7 anys, quan en teníem 24! Els pobres que no van tenir altra excusa van estar-hi dels 17 als 24. Als estudiants matriculats a la universitat ens deixaven anar-hi, amb una pròrroga de segona plaça. Els de pròrroga de primera classe eren els fills únics de vídues, i en aquest cas se'ls perdonava la mili. Als universitaris ens permetien anar a classe, però havíem de reincorporar-nos a files després dels exàmens de juny. I així vaig poder fer els cursos de batxillerat que em faltaven, perquè va resultar que vaig haver de repetir el quart i el cinquè. Me'ls van anul·lar, perquè els havia fet a la zona roja.

—**Sort que vostè diu que mai no n'aprenem prou, fins i tot malgrat repetir el batxillerat!**

—No, però la veritat és que va ser molt dur. Un cop acabat, vaig poder fer l'examen d'ingrés a la universitat, que en deien Examen d'Estat. I vaig tenir la nota més alta que he tingut en tot: Premi Extraordinari! Em donava l'accés a la universitat sense pagar matrícula. Jo em vaig creure que era el més savi de tot Espanya! Em vaig matricular a Ciències Exactes, però les matemàtiques universitàries no són les del batxillerat! Volia ser arquitecte.

—**Ah, sí? I com va ser el canvi cap a la medicina?**

—Doncs ja veurà. Vaig fer els dos cursos d'Exactes amb dificultats, deixant-me assignatures pel setembre. Era dur! Però les vaig acabar. Aleshores tocava l'examen de dibuix a l'escola d'Arquitectura i un curs complementari de selecció, i després ja entraves. Però, oh! em van suspendre en dibuix.

—**I, és clar, el dibuix era fonamental.**

—I això que a primer curs de batxillerat havia tingut matrícula d'honor de dibuix! Però vaig veure que entre els suspesos n'hi havia que dibuixaven millor que jo. Era difícil: se n'hi van presentar més d'un centenar i en van aprovar set!, que dibuixaven meravellosament. A més hi havia un factor, també, sobretot en temps de Franco de...

—... **“enxufisme”.**

—Sí. Però havien de dibuixar bé, eh! No sé si estaven recomanats o no, però eren bons. I jo enmig de tot plegat vaig pensar: això d'Exactes em costa i mai no seré catedràtic; arribaré a professor d'acadèmia i gràcies! I professor d'acadèmia ja ho era, en aquells moments, perquè ja tenia classes privades. Així que vaig decidir passar-me a una altra carrera i vaig escollir la que més m'agradava, que era la de mariner.

—**Mariner?**

—Sí, sí, de la Marina Mercant, perquè m'agradaven els viatges i la geografia, que la vaig aprendre de naixement!, de la mateixa manera que aprens el català i el castellà, que, per cert, ara fan tanta comèdia amb els idiomes. Si tots parlem el català i el castellà de naixement! Jo sé que quan tenia ús de raó ja parlava les dues llengües. I més que en podem aprendre, de petits! No dues, cinc! I això ho vaig poder comprovar al Congo, perquè allà les ètnies estan barrejades i parlen moltes llengües, totes del grup bantú, que n'hi ha unes 250 i s'assemblen totes —“bantú” vol dir home en plural. A l'hospital, de vegades, ens arribava gent de vés a saber on! I de vegades, amb els infermers autòctons, indígenes, no en teníem prou, però sempre hi havia algun nen al carrer

que ens podia fer de traductor. Parlaven francès, lingala, bangala, mongo... Així que això que estan fent ara i aquesta preocupació: ai! que els nens no sabran parlar el castellà o ai! que no sabran parlar el català... És tot baralla entre els polítics! No hi ha problema amb els idiomes per als nens. I això —assenyala l'ordinador portàtil— igual. Jo, quan tinc algun problema, crido el fill del meu nebot i en un moment, arreglat! Bé, per on anàvem...?

—**Em deia que volia ser mariner...**

—Ah, sí. El fet d'haver estudiat Exactes era molt compatible perquè havia fet geografia i navegació. Llavors me'n vaig anar a l'Escola Nàutica a matricular-me i em van dir: la matrícula no s'obre fins d'aquí a tres mesos. Bah, fotuts! A esperar. I resulta que allà on jo anava a dormir hi havia dos futurs metges: el Bonet (al cel sigui) i el Xavier Miquel, que encara ens trobem molt sovint. I em van dir: per què no estudies medicina? I jo pensava: bah, medicina! Però un dia vam sortir a passejar, ens vam arribar fins a la facultat i em van dir d'entrar al dipòsit de cadàvers... i jo, perquè no em diguessin que era un poruc, hi vaig entrar. Hi havia un forense que estava fent una autòpsia, uns policies que estaven esbrinant les causes de la mort... I el forense ens va preguntar si érem alumnes i ens va convidar a acostar-nos-hi. Jo anava escoltant i mirant i al final ho vaig trobar interessant i em vaig matricular a Medicina.

—**O sigui que ho va decidir en una visita al dipòsit de cadàvers.**

—Ni més ni menys. Però ara no em penedeixo del canvi, i menys encara de l'especialitat que vaig agafar, perquè si tornés a néixer, tornaria a ser metge i anestesista.

—**I per què aquesta especialitat?**

—Miri, també em va caure de rebot! Jo volia ser oftalmòleg i ja havia començat a treballar abans d'acabar la carrera. Estava intern a la Clínica Figarola, on vaig entrar fent quart de medicina i vaig aprendre moltíssimes coses; vaig aprendre el que s'havia de fer i una cosa encara més important: què no s'havia de fer! M'havien

ensenyat a graduar la vista, mirar el fons de l'ull i ajudava en les operacions de cataractes i coses així. Un dels dos doctors oculistes que hi havia a la clínica em va agafar estimació i l'acompanyava pertot arreu. Llavors l'anestèsia estava en el bresol i d'anestesista en feia qualsevol, el darrer que havia arribat; monges, practicants, metges joves, estudiants... Jo també n'havia fet. Però un dia el director va dir que allò no podia ser, que de l'anestèsia se n'havia d'ocupar un metge. I llavors amb un dit, que semblava el dit de Colom, em va assenyalar i em va dir: tu, Cotonat, que ja has fet algunes coses i que t'adaptes a tot, seràs l'anestesista. I jo, és clar, li vaig dir: però si jo vull ser oculista! I em va respondre: d'oculistes en tenim dos i d'anestesista cap.

—**I ell era el director de la clínica, és clar.**

—Sí, sí, metge, director i propietari, tot alhora, i com que ell manava, ja està. Però amb el que jo sabia no n'hi havia prou, i vaig anar a l'Hospital de Sant Pau, on el servei d'anestesiologia estava dirigit pel doctor Josep Miquel Martínez, que havia estat a Anglaterra molts anys. Era el país bandera (i encara potser ho és) i el més desenvolupat en l'anestèsia. Els millors aparells són anglesos i els medidors dels fluxos de gasos, sigui on sigui, han de ser anglesos, perquè són els únics fiables. Al Congo, els belgues també tenien aparells anglesos. Però com li deia, el doctor Josep Miquel, era el cap de servei, però tenia tanta feina particular que no se'l veia mai, i em van ensenyar els mateixos alumnes.

—**Els seus companys.**

—Sí, però els que ja feia uns mesos o un any que hi eren. La manca d'anestesistes era molt gran i encara continua, perquè, és clar, és més brillant ésser cirurgià. L'anestesista és una mena d'eminència grisa que quan les coses van bé se'l desconeix i quan les coses van malament n'és el culpable.

—**Una descripció molt gràfica!**

—I és veritat, per causa de l'anestèsia hi ha hagut moltes morts. Ara no tantes. El primer dia que vaig arribar, em van fer entrar al quiròfan

amb la meva bata blanca. Hi havia tot de metges que envoltaven la taula d'operacions. No es veia ni el pacient! Tots volien ser cirurgians. Em vaig quedar parat, perquè no em deixaven passar, però quan vaig dir que havia anat a fer d'anestèsista van començar a cridar: ja tenim anestèsista! Es veu que n'estaven esperant un, i em van obrir pas i tot! I jo tan sols havia fet algunes anestèsies a la clínica Figarola.

—**I va haver d'estrenar-se aquell dia!**

—Sí, sí, però al cap d'una estona va arribar l'anestèsista que estaven esperant, que ja era un veterà, afortunadament per a mi! Així i tot, les nocions que havia adquirit d'oftalmologia no van caure en un sac buit, eh!, perquè al Congo em vaig trobar que a l'hospital no hi havia oftalmòleg i en canvi hi havia un gabinet d'oftalmologia molt complert —l'havien deixat els belgues intacte—, i estaven esperant un oftalmòleg que no va arribar mai. Així que jo em vaig fer càrrec del material, i com que s'havia graduar la vista, fer diagnòstics, podia curar les conjuntivitis... vaig fer bastant treball.

—**Em va agradar molt, d'una entrevista seva que he llegit, que vostè diu que l'aparell de diagnòstic més eficaç que hi ha és la cadira.**

—Ah!, sí, sí. Aquesta frase no me l'he inventat jo. És del Dr. Pere Piulachs Oliva. Un dia, en entrar a classe, ens va preguntar quin era el millor aparell per fer el diagnòstic i tothom va començar a respondre, que si la radiografia, que si l'ecografia... vam esmentar totes les *grafies*! I finalment ens va dir: «*Idiotes, és la cadira! Seguin a costat del pacient, el temps que sigui necessari. Deixin-lo parlar i valorin tot el que expliqui*». Ens va fer un discurs que l'he recordat tota la vida. Em va impactar.

—**I l'ha compartit i aplicat...**

—Sí. El que passa és que els metges d'ara no tenen temps. Però jo sí que en tenia. Tenia una plaça de medicina general al Poble Nou, de 5 a 7 de la tarda. Portava una calma tremenda! A més d'escoltar els pacients, també ens explicàvem acudits, m'apuntava tot el que deien i sobretot les rucades.

—**Vaja!, que feia vida social amb ells, també.**

—És que és molt important apuntar les tonteries que diuen els pacients. Sembla que és una incongruència, oi? Doncs no ho és! Jo era l'únic de tota la zona que feia històries i m'ho apuntava tot. Si preguntava a una mare des de quan li passava això al seu fill i em deia des que el seu germà havia fet la comunió, m'ho apuntava. I si al cap de tres mesos tornava, com que jo tenia el bon costum de llegir els historials abans que entressin, podia recuperar aquestes coses i el pacient deia: «*Com se'n recorda de mi!*» I llavors t'agafen confiança. I la confiança cura.

—**Hi estic d'acord.**

—Sí, però el metge que venia de 7 a 9 es queixava perquè li deixava molts pacients! Així que em van donar temps indefinit i vaig acabar fent de 5 a 9. És clar que a les 9 les que es queixaven eren les dones de la neteja!

En Peius Cotonat té un gran sentit de l'humor. No és pas una «eminència grisa». A més, els seus records s'omplen de colors quan es refereix a les seves estades a l'Àfrica Central. Primer al Congo, de 1961 a 1964, després a Angola, l'any 1972, i més tard a Libèria, el 1975. Hi va anar sempre pels mateixos motius: necessitaven metges. I ell tenia fam de noves experiències.

—Els malalts eren més agraïts que aquí. El fet de ser blanc ja era un avantatge. Ens deien *monganga*, que vol dir bruixot. Bé, *monganga-mindele*, perquè *mindele* vol dir blanc —als negres els deien *monganga-motu*. Ens tenien la mateixa confiança. Els monganga de debò, els *motu*, es van modernitzar i posaven injeccions de penicilina.

—**Li deuen haver aportat moltes coses, aquestes estades a l'Àfrica.**

—Viatjar és aprendre, sobretot si no vas com un turista. T'has d'identificar amb el país, conèixer la llengua, adonar-te que tots estem equivocats. Aquí sempre anem endarrerits. A Dinamarca em vaig adonar d'això.

—**Va viatjar a Copenhague abans d'anar al Congo?**

—Sí. Probablement l'OMS no m'hauria admès si no hagués tingut l'experiència de l'hospital Fredericksberg de Copenhague. Vaig estar-m'hi durant sis mesos.

Tornem a mirar l'àlbum i les històries salten de les fotografies, com la de la Georgine, una noia congoleesa a qui va regalar unes sabates velles amb sorpresa a dins —diners per comprar-se'n unes de noves— o la vegada que va fotografiar el president Kasavubu a casa seva. Pinzellades africanes que ha recollit com a *Perfils equatorials*, en un llibre. També ens entretenim buscant una fotografia de la seva dona, la Teresa, que finalment no trobem. Gairebé la puc imaginar. Em diu que estava molt maca, sobre la popa d'un vaixell.

—La meva dona va venir el 1963, però només s'hi va estar nou mesos. Es va cansar de les incomoditats. Ho trobava tot molt exòtic, però quan en va tenir prou va marxar.

—**Quan torna del Congo continua d'anestesiata?**

—Quan vaig tornar del Congo vaig entrar simultàniament a l'ajuntament de Barcelona i a la Seguretat Social, com a metge de medicina general. A l'ajuntament tenia plaça fixa, per concurs oposició, i em van enviar a la Maternitat, on vaig estar dinou anys anestesiament parts i vaig veure més parts que els mateixos tocòlegs, perquè cada tocòleg veia el seu part però jo veia els de tots! I després encara vaig entrar a la clínica Asepeyo. Quan van tancar l'Institut Municipal de Maternologia, ens van traslladar tots a l'hospital de l'Esperança. I vaig acabar allà.

—**I quan es jubila torna a Igualada i troba Igualada una miqueta diferent...**

—Uf! Vaig venir a Igualada perquè a Barcelona no es podia circular, i ara resulta que aquí tampoc! Però està pitjor Barcelona. Sempre estarà pitjor, Barcelona! Quan vaig arribar aquí, que d'això ja fa 21 anys —perquè em vaig jubilar

als 66— vaig pensar, carai!, que bé que s'està a Igualada. Ara ja no em moc d'aquí! A més, anar a Barcelona no costa gens. Vaig estar molts anys encara, fins l'any 1996, conservant el pis que tenia allà, i hi anava gairebé cada setmana, perquè hi tinc moltes amistats.

—**Però a Igualada també es va començar a vincular al món associatiu. A l'Auga, per exemple. I també és articulista de *L'Enllaç*...**

—Sí, sí, a poc a poc vaig anar recuperant les velles amistats i m'he anat arrelant i ara ja ho trobo tot aquí. Ja no vaig a Barcelona. A més ja no condueixo tampoc. Ja no tinc carnet de conduir.

—**Ja no li han renovat.**

—No, però puc conduir!, i de fet encara agafo l'auto per dins d'Igualada i Montbui, amb una mica de por...

—**Vostè i els altres conductors!**

—Bah! D'això en té la culpa el Corcelles, perquè em va dir que d'aquest ull havia perdut molta visió. I després, aquell altre em va posar en aquella garita de telèfons...

—**Per l'oida.**

—Sí. Em va dir que d'aquesta oïda havia perdut. I després, com que em veuen que camino amb això —assenyala una crossa— i ja tenia 84 anys llavors, em va dir: «*On vols anar!, a més si el teu cunyat ja et porta, home!, per què vols el carnet de conduir?*»

Riem, però entenc el que em vol dir: que encara se sent valent i que no li falta empenya! També ho demostra el seu apassionament. Portem una hora i mitja llarga parlant, quan ell em confessa que esperava un «qüestionari». A mi, que m'agraden més les converses, em deixa una mica fora de joc —porto un full de notes que em serveix de guió. No sé si agafar-m'ho com un compliment o com un suau retret.

Després parlem de la immigració, del canvi climàtic, de les centrals nuclears (de les quals no és pas cap detractor), de l'OMS, el colonialisme, la guerra... Queda clar que en algunes coses estem d'acord, però en altres potser necessitaríem més

d'una tarda per defensar les nostres respectives opinions.

—Estem avançant en el tema dels valors humans, sí, però s'han modernitzat les formes de matar. Abans hi havia més guerres, però ara les armes són més modernes. És lamentable que sigui la guerra la que esperona els avenços científics. El dia que s'acabin les guerres, la premissa serà que tots tinguem la mateixa llengua, la mateixa religió i que tots siguem mulatos. Ah, i que tots siguem igual econòmicament!

Al final repassem els reculls que ha escrit i ha fet enquadrar (alguns es poden trobar a la Biblioteca Central d'Igualada): *Les guerres oblidades del segle XX, Congo: guerra, riquesa i misèria, La Unió Europea i el Tractat de Maastricht, Perfils equatorials...* «Això d'escriure ho faig per mi!», diu, perquè li agrada tenir cultura general de tot. Li agrada llegir la premsa, retallar articles i arxivar-los en quaderns de notícies. Quan necessita informació per a algun article, torna a les seves llibretes, perquè no en té prou amb Internet. Abans d'acomiar-nos puc confirmar la meua intuïció: és un home curiós de tots els temes. Potser a excepció de la literatura, perquè reconeix que no té temps per llegir novel·les, ni ficció. És qüestió de prioritats...

MIREIA RUBIO MOLÍN (Igualada, 1972) és llicenciada en Ciències de la Informació i treballa com a periodista a l'emissora municipal Ràdio Nova i al *Diari d'Igualada*. Entre 1995-1999 va ser redactora de comarques del diari *Regió 7*. Ha treballat a la Fundació Cal Ble, d'Igualada, i en una empresa dedicada a l'organització d'espectacles esportius, a Vilafranca.